

O Ses Artık Yok

– Gülalkan · 08 Mayıs 2016

Anneler günü dolayısıyla, 5 mart 2013 de yazdığım bir yazıyı sizlere sunarken, annemin manevi huzurunda da saygı ile eğiliyorum:

O ses artık yok...

Annem 54 saat evvel vardı, yaşıyordu, hayattaydı.

Ama bugün yok, yaşamıyor, ne yazık ki ben de artık bundan böyle "anne, annem" sözcüğünü kullanamayacağım.

Kendimi çok yoksul ve yoksun hissediyorum.

Bir trafik kazasında kaybettik annemizi. Virajı dönmekte olan ful ağırlıklı 50 NC, yaya yürümekte olan annemi düşürtüp ayaklarının üzerinden geçince biri az hasar, diğeri çok kötü kırıklı kazaya sebep olmuş, acil müdahale edilise de, parçalanmış kemik iliği kana karışınca akciğerlerde tıkanmaya sebep olmuş. Memleketteki kardeşimden gelen ilk telefon "annemiz kaza geçirdi, ayaklarında kırıklar var, alçıya alıyorlar" Üzölmekle birlikte iyileşeceği beklentisine girdik.

Üç saat sonraki ikinci telefon: annemizin bilinci yok oldu. Hayati risk tehlikesi belirince iyimserliğimiz de yok oldu :-((

Sekiz saat sonraki son telefon: annemizi kaybettik... Film koptu :-((

Şoke oldum ilk anda, kabullenemedim ama isyan da etmedim.

Ağlamanın çözüm olmadığını bilirim. Bir vefat olayında çözüm zaten neydi ki...

Buna rağmen gözlerim ve gözyaşlarımın birlikte yaptıkları yüksek isyanları bastıramadım.

En kısa sürede memlekette aldık soluğu.

Resmi prosedürlerden sonra tıp fakültesi gasilhanesinde akrabamız hoca hanımla birlikte anneciğimi yıkadık. Düşünebiliyor musunuz, bir evlat annesinin ölüsünü yıkıyor.

Önceleri söyleseler "kesinlikle hayır! Ben yapamam" derdim ama başa gelince o atmosferde ipnotize olmuş gibi, kefenini de biçiyorsunuz, köpük köpük yıkıyorsunuz akraba hocahanımla birlikte ve kefenliyorsunuz, gülsuları serpiştirerek gelinler gibi süsleyerek tabuta yerleştirilmek üzere erkek kardeşlerinize teslim ediyorsunuz annenizi...

Onlar kabristanda defni yaparlarken biz kalabalık bir bayan gurubu evde Kur'anı Kerim, Yasin-i Şerif okuyup tövbe ve dualar ettik.

Yaşamın ne kadar boş ve anlamsız olduğunu düşündüm. Hayat yalan ama ölüm gerçektir. Evet tek gerçek vardı: ÖLÜM...

Annemin ölümüyle;

Çocukluğum da öldü :-((

Annemin ölümüyle;

Hatıralarım da öldü:-((

Koskoca, 85 yıllık bir ömür, 24 saatlik bir "al-ver" olayı olmamalıydı, herşey başlangıç ve bitiş 24 saate sığmıştı.

"Yavrularım, kucaklıyorum sizleri" diyen o ses yoktu artık...
Yoktu...
Bu güller sana canın ANNEM,

Yurdagül Alkan.